

Stilling angaar, da er den fuldstændig afvigende fra Flertallets, og jeg skal derfor overlade til det ærede Medlem selv at motivere sin Stilling.

Dr. Madsussen: Mindretallet er enigt med Flertallet og Regjeringen deri, at der bør sørges for den tilhørlige Ro og Orden paa de dansk-vestindiske Der; men Mindretallet kan ikke se, at den Rei, Regjeringen vil gaa, og som har fundet Tilslutning af Flertallet, er den rigtige. Jeg vil, foruden at henvise til den Betænkning, som Mindretallet har skrevet, blot strax gjøre opmærksom paa, at ligesom jeg i Betænkningen begynder med at udtale, at det er vanskeligt at danne sig en begrundet Mening om Forholdene paa de vestindiske Der, saaledes maa jeg nu paany udtale, at, med Hensyn til saa langt bortliggende Der og med det Ubekjendtskab til Forholdene, som baade Regjeringen og de enkelte Rigsdagsmedlemmer maa være i, er det intet Under, at der maa være forskellige Meninger om disse Forhold. Naar Mindretallet trøster sig til at udtale en afvigende Mening, er det begrundet i, at Regjeringen — hvad jeg haaber, at den selv vil erkjende — kan have ondt nok ved at komme til et Resultat om, hvad det egentlig er rigtigt at gjøre. — Jeg er, som sagt, enig med Regjeringen og Udvalgets Flertal i, at Ordenen bør opretholdes. Det er en stor finansiel Operation, som Lovforslaget vil foretage, en meget betydelig Udgift tages fra de dansk-vestindiske Der og lægges over paa Danmarks Statskasse, og det er af Hensyn til denne storartede Beføstning, at Mindretallet har tilladt sig at give forskellige Antydninger om, hvorledes det tror, at der kunde og burde gaas frem. Efter Mindretallets Mening kunde Forholdene ordnes paa betryggende Maade uden at berrøpe Kolonialloven af 27de November 1863, som jeg for mit Bedkommende anser det for rigtigt at opretholde, saalænge Tilstanden er provisorisk og der herfter er Uvdrar, hvorom Ingen egentlig ret veed, hvorledes man skal komme ud deraf. Mindretallet har i sin Del af Betænkningen berørt, at der var en Mulighed for, at det militære Mandskab kunde tilveiebringes paa en anden ligesaa betryggende, men meget mindre bekostelig Maade end efter den nuværende Ordning. Mindretallet har fundet en Støtte for denne Betragtningssmaade deri, at Kolonialloven af 27de November 1863 aldeles ikke bestemmer, saavidt det kan se, hvorfra Mandstabet skal tages. Kolonialloven af 1863 bestemmer i sin § 53, at de militære Udgifter skulle overtages af Derne, og i § 82 bestemmes, at enhver Mand paa Derne, der er vaabensør, er forpligtet til med sin Person at bidrage til Dernes Forsvar. Det er Alt, hvad Kolonialloven udtaler i saa Henseende. — Hvilken Overveielse der har fundet Sted, og hvad Grunden er til, at de tvende Forordninger af 1872 bestemme, at Mand-

stabet skal afgives af Danmarks Befolkning, kjender jeg naturligvis ikke, men ogsaa der skal jeg gjøre opmærksom paa, at disse tvende Forordninger have forskellige Bestemmelser. For St. Croix's Bedkommende bestemmes der i Forordningens § 1, at det militære Mandstab skal rekruteres fra Danmark, og det gjentages i Forordningens § 13. For St. Thomas's Bedkommende udtales det i § 11, at Mandstabet kan rekruteres fra Danmark, men dersom der findes Mandstab, som melde sig frivilligt af St. Thomas Befolkning, kunne de ogsaa antages, hvis de findes tjenlige. Dette har givet Mindretallet Mod til at udtale, at der mulig var en Sandsynlighed for, at Mandstabet kunde afgives af selve Dernes Befolkning, og jeg synes ved at tænke over disse Forhold, at, naar der er Folk, der eie Gienbomme, og som ikke have saa lidt værdifulde Besiddelser, kunne de ogsaa være skikkede til selv at varetage deres Interesser paa det militære Omraade. Et godt Politikorps, en Borgervæbning eller Sligt kunde meget godt bidrage til Dernes Orden. At det er saa nødvendigt at have et stærkt Militærvæsen paa de dansk-vestindiske Der, formaar Mindretallet ikke at indse. Mindretallet støtter sin Betragtning derpaa, at det er den danske Regjering i Forening med Kolonialraadene paa Derne, der har bestemt den militære Ordning af 25de Marts 1872, og at den danske Regjering i Forening med Kolonialraadene har indskrænket den militære Styrke efter de to Anordninger og stadig fundet, at der var fuld Beskyttelse, indtil det nu, da det voldomme Udbrud paa Derne har fundet Sted, pludselig gaar op for dem, at en saadan Militærstyrke er aldeles utilstrækkelig. Det giver stadig Mindretallet Mod til at udtale, at, da Kolonialraadene og Regjeringen i Forening med Guvernøren paa de dansk-vestindiske Der, der har Overkommandoen, ikke have kunnet ane nogen Fare for Oprørets Udbrud, maa det være tilstrækkeligt, naar den Hærstyrke, der skal staffles tilveie her, forøges med Mandstab fra selve Dens Befolkning. At der udbrød et Oprør paa Derne, finder Mindretallet nærmest begrundet i de uheldige Arbejdsforhold, der da vare tilstede derovre. En Beskyttelse i saa Henseende findes paa mange Steder i den Kommissionsbetænkning, der ledsager Lovforslaget, og hvorfra Mindretallet har tilladt sig i sin Del af Betænkningen at uddrage nogle enkelte Punkter. — Det fremgaar tydelig og klart af, hvad denne Kommission har erfaret paa Stedet, at Oprøret paa ingen Maade var overlagt, men fandt Sted, uden at der egentlig var nogen Sammenvottelse blandt de Derne. Men naar der ses hen til den Behandling og Omgangsmaade, som denne Arbejderbefolkning har faaet, og hvorledes de ere betragtede, som det udtales meget stærkt i Kommissionens Betænkning, saa er det intet Under, at Arbejderbefolkningen har forsøgt paa en voldsom Maade at